

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1136/2021
03.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Јове Вујановића, због продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Зорана Пајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1000/2020 од 24.12.2020. године и Вишег суда у Новом Саду Кж 1 бр. 76/21 од 22.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 03. новембра 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Јове Вујановића - адвоката Зорана Пајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1000/2020 од 24.12.2020. године и Вишег суда у Новом Саду Кж 1 бр. 76/21 од 22.06.2021. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду К бр.1000/2020 од 24.12.2020. године, окривљени Јово Вујановић оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ у стицају са кривичним делом приказивање, прибављање и поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографску из члана 185. став 3. у вези става 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ казна затвора у трајању од три године, а за кривично дело из члана 185. став 3. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од једне године, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 25.07.2020. године па надаље, на основу члана 63. КЗ.

Истом пресудом, на основу члана 89а КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуницирања са дететом - оштећеним АА на

удаљености мањој од 100 метара од места пребивалишта и школовања детета, у трајању од три године од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истовремено, на основу члана 142. став 2. тачка 2) ЗКП одређено је да ће се од окривљеног по правноснажности пресуде узети ДНК узорак за добијање ДНК профила, а за потребе вођења регистра о лицима осуђеним за кривична дела против полне слободе извршена према малолетним лицима.

На основу члана 87. КЗ, од окривљеног је одузет мобилни телефон марке „Huawei“ модел АЛЕ-Л121, са бројем ИМЕИ ... и претплатничким картицама 065 ... и 063 ...

На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 1), 3), 7) и 9) ЗКП, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, и то трошкове психолошко-психијатриског вештачења малолетног оштећеног у износу од 23.206,00 динара на рачун Основног јавног тужилаштва у Новом Саду, а Основном суду у Новом Саду трошкове довођења окривљеног у укупном износу од 3.200,00 динара, трошкове приступа вештака психолога у износу од 9.258,00 динара, трошкове информационо – технолошког вештачења у износу од 38.350,00 динара, као и судски паушал у износу од 5.000,00 динара све у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Малолетни оштећени је на основу члана 258. став 4. ЗКП упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж 1 бр. 76/21 од 22.06.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Саду, те окривљеног Јова Вујановића и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1000/2020 од 24.12.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Јове Вујановића - адвокат Зоран Пајић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. и 4. ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да првостепени суд ни у изреци а ни у образложењу пресуде не утврђује употребу силе или претње у вези кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ, а што представља битан елемент овог кривичног дела, уз закључчак да је окривљени осуђен за радње које нису кривично дело. Према наводима захтева, и другостепени суд је учинио исту повреду кривичног закона, обзиром да је заузео став да употреба силе или претње у конкретном случају није потребна, јер је окривљени оглашен кривим за кривично дело учињено према детету, а не према малолетном лицу.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног не могу се прихватити као основани.

Наиме, исти наводи, истакнути у захтеву браниоца окривљеног, били су предмет разматрања Вишег суда у Новом Саду који је у другом степену поступао по жалбама изјављеним против првостепене пресуде, па како је Виши суд у Новом Саду ове наводе браниоца окривљеног оценио неоснованим и о томе на страни 6 став 4 и 5 и страни 7 став први изнео довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

И по оцени овога суда, за постојање кривичног дела из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ, у вези члана 61. КЗ, примена силе или претње није потребна, обзиром да радња извршења овог кривичног дела представља вршење полне радње са дететом, односно са лицем које није навршило 14 година, па када се има у виду да је оштећени у време извршења кривичног дела имао непуних 10 година, то у радњама окривљеног стоје сви битни елементи продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ, због ког је правноснажном пресудом и оглашен кривим

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости бранилац окривљеног у овом делу одбијен је као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

У осталом делу захтева, бранилац указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које повреде је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца. Међутим, с тим у вези, у захтеву се не наводи на који начин је другостепеним пресудама одлуком о кривичној санкцији учињена повреда кривичног закона, већ се с тим у вези у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, истицањем да суд није правилно одмерио казну и да је висина казне на коју је окривљени осуђен „потпуно супротно судској пракси“ и „непримерено висока“.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председника већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић